

Ἡ ὀλιγὴ παγκόσμιος παραγωγή τῶν πολυτιμῶν μετάλλων ὑπελογίσθη περὶ μὲν τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς 900,000 κιλόγραμμα ἀργύρου, ἀξίας 200,000,000 φράγκων, καὶ εἰς 24,000 κιλόγραμμα χρυσοῦ, ἀξίας 80 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων, περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος εἰς 4,000,000 κιλόγραμμα ἀργύρου, ἀξίας 220 ὡς ἔγγιστα ἑκατομμ. φράγκων, καὶ εἰς 70,000 κιλόγραμμα χρυσοῦ, ἀξίας 250 ὡς ἔγγιστα ἑκατ. φράγκων. Ὡστε ἡ ἐτησίαι παραγωγή ἀμφοτέρων τῶν μετάλλων ἀνήρχετο εἰς ἀξίαν ἡμίσεος περίπου δισεκατομμυρίου φράγκ. περὶ τὰ μέσα τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἥδη δὲ περιστρέφεται εἰς τὰ 700,000,000 πρὸ πάντων ἐξ αἰτίας τῆς ἀφθονωτέρας παραγωγῆς τοῦ ἀργύρου.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἴσως φαίνεται μικρὸν τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας παγκοσμίου παραγωγῆς ἀμφοτέρων τῶν μετάλλων ἐξ 700 ἑκατομμ. φράγκ., ἀλλὰ δὲν εἶναι μικρὸν, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ὅλον τὸ ποσὸν τὸ ὑπάρχον εἰς τὸν κόσμον πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπελογίσθη εἰς 4,600 μόνον ἑκατομμύρια καὶ ὅτι ὅλον τὸ ποσὸν, ὅπερ ὑπῆρχε κατὰ τὸ 1830 ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνῆρχετο εἰς 28 ἕως 33 δισεκατομμύρια. Παράδειγμα τῆς σπάνιου τῶν μετάλλων ἐν Ἑυρώπῃ κατὰ τὸν μεσαίωνα εἶναι, ὅτι ὁ μὲν Λουδοβίκος ὁ ἅγιος ἐπροίκισε τὴν κόρην του ὑπανδρευθεῖσαν τὸν βασιλέα τῆς Καστιλίας μετ' 114,000 φράγκων, ὁ δὲ Ἐδουάρδος Γ' ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην του ἐτήσιον εἰσόδημα 2,700 φράγκων.

Ὁ κ. Michel Chevalier ὑπολογίζει πρὸ 25 ἐτῶν, χάριν περιεργείας ἀπλῆς, ὅτι ὅλος ὁ χρυσὸς ὁ παραχθεὶς ἀπὸ τὸν νέον κόσμον μόλις ἠθελε σχηματίζει ὄγκον 450 κυβικῶν μέτρων, ἦτοι τὸ ἡμισυ τοῦ χώρου μιᾶς μετρίας αἰθούσης τῶν Παρισίων.

Τὰ νομισματοκοπεῖα δὲν δύνανται νὰ μᾶς χορηγήσωσι καμμίαν πληροφορίαν βásiμον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνατυπώσεων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξ αἰτίας τῆς κατὰ τὴν κυκλοφορίαν μεγάλης ἀπωλείας τῶν πολυτιμῶν μετάλλων, ἧτις συμβαίνει ἀφθονος μ' ὅλην τὴν φιλαργυρίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἧτις ὑπερβαίνει κατὰ τοὺς καταστατικολόγους πάντα ὑποθετικὸν ὑπολογισμόν. Ὁ οἰκονομολόγος Ἰακώβ ἐξέτιμησεν ἐπὶ θετικῶν δεδομένων εἰς ἓν τριακοσιοστὸν καὶ ἐξηκοστὸν ταύτην τὴν ἐτησίαν ἀπώλειαν, ὁ δὲ Μακκουλὼχ μᾶλλον ὑπερβολικῶς εἰς ἓν ἑκατοστὸν.

Ἵπολογίζων τις τὴν ἀφθονον ἐτησίαν παραγωγήν τῶν πολυτιμῶν μετάλλων, ἧτις προστίθεται εἰς τὸ ὑπάρχον ποσὸν, εὐκόλως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ πολύτιμα μέταλλα χρόνον προΐοντος θὰ φθάσωσιν εἰς τὸσον μέγαν ἐκπεσμόν, ὥστε δυσκόλως νὰ ἐκπληρωθῶσι τὰς σημερινὰς λειτουργίας των. Τὴν γνώμη ταύτην ὑποβοηθεῖ καὶ ἡ ἑτέρα σκέψις, ὅτι ἡ πρόδοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐλαττοῖ τὴν χρῆσιν τῶν

μετάλλων διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ χρήματος. Εἰς τοιοῦτον ὁμως ἐξευτελισμὸν δὲν εἶναι φόβος, ὡς ἐξεφράσθησάν τινες συγγραφεῖς, ὅτι δύνανται νὰ ὑποκύψωσι τὰ πολύτιμα μέταλλα. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνόρυξις τῶν μετάλλων τούτων δεῖται δαπάνης οὐ σμικρᾶς· παρατηρήθη δὲ ὅτι ἡ βαθμικία ὑποτίμησις ἐπιφέρει τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῶν πτωχοτέρων μεταλλείων καὶ ὁ *Economist* τοῦ Λονδίνου ὑπελόγιζε τελευταῖον, ὅτι ἡ μέχρις 20 τοῖς % ἔκπτωσις τοῦ ἀργύρου κάτω τῆς σημερινῆς ἀξίας του ἠθελε σταματήσει τὴν περαιτέρω παραγωγήν καὶ αὐτῶν τῶν πλουσιωτάτων μεταλλείων τῆς Καλιφορνίας. Δεύτερον δὲ ἡ παραμικρὰ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας τῶν πολυτιμῶν μετάλλων συνεπάγεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πυραμίδος τοῦ *Jean Babilste Say* τὴν χρῆσιν των καὶ πρὸς ἄλλους σκοποὺς, τῆς τε πολυτελείας καὶ μηχανικούς· καθόσον ἡ βαθμιαία ἐλάττωσις τῆς τιμῆς πράγματός τινος αὐξάνει τὴν κατανάλωσιν καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ζήτησιν του καθ' ὃν λόγον πλατύνει ἡ πυραμὶς ἀπὸ τὴν κορυφὴν πρὸς τὴν βάσιν της. Κατὰ συνέπειαν εἶναι μᾶλλον χιμαιρικὸς ὁ φόβος τοῦ ἐπ' ἀπειρόν ἐκπεσμοῦ αὐτῶν. Τελευταῖος δὲ λόγος κατὰ τοῦ εἰρημένου φόβου εἶναι καὶ τὸ ὅτι, ναὶ μὲν περιττεῖται τὸ μεταλλικὸν ὄπισσον ἐν Ἑυρώπῃ, ἀλλ' ἴστανται κεχρηνῶτα ἀπειρα ἑκατομμύρια τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, τὰ ὁποῖα ὀλονὲν ἄρχονται τὸ πρῶτον στάδιον τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ὅπερ ἔχει ἀνάγκην τῆς μεγαλύτερας ποσότητος τῶν μετάλλων διὰ τὴν νομισματικὴν κυκλοφορίαν. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἀρξάμενος ταχὺς ἐκπεσμός τοῦ ἀργύρου φαίνεται μᾶλλον συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας νὰ διατηρήσῃ μόνην τὴν ἐκ χρυσοῦ βάσιν· τιθεμένου δὲ ὡς ἐκ τούτου ἡμίσεος δισεκατομμυρίου φράγκων ἀργύρου ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς κυκλοφορίας, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἐπέλθῃ μέγας κλονισμὸς εἰς τὴν τιμὴν του μεχριστότου ἀπορρόφηθῇ ὅπωςδῆποτε εἰς τὴν παγκόσμιον κατανάλωσιν. Παρεκτὸς τῆς Γερμανίας συνετέλεσεν εἰς τὸν ἀνωτέρω ἐκπεσμόν ἡ ἐν γένει τάσις καὶ ἄλλων ἐθνῶν πρὸς παραδοχὴν ἐνιαίας ἐκ χρυσοῦ βάσεως, ὁ περιορισμὸς τῆς νομισματοποιήσεως τοῦ ἀργύρου ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰς τὴν λατινικὴν ἔνωσιν τοῦ 1865, καὶ ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀφθονος παραγωγή τῶν ἐν Ἀμερικῇ μεταλλείων, ἀφοῦ, κατὰ τὸν *Economist*, ἡ ἐτησίαι παραγωγή τοῦ ἀργύρου ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, περιστρεφόμενη κατὰ μέσον ὄρον εἰς μόνον 40,000 λίρ. στερλίνας περὶ τὰ μέσα τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ἔφθασε 2,500,000 τὸ 1870 καὶ 7,000,000 τὸ 1874.

Ἡ διαφορά τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς τῶν δύο πολυτιμῶν μετάλλων συνίσταται κυρίως εἰς δύο τινά· ὁ μὲν χρυσὸς εὔρηται εἰς κόνιν ἢ μι-

ἡ νεκρική ἀκμὴ, καὶ θὰ μείνῃ ἀνοικτόν. Διάνοιζον διὰ βίας τὸ στόμα ἀνθρώπου, εἰς ὃν ἐπῆλθε μόνον ἡ νευρική συστολή· ἅμα ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου δι' οὗ διηνοίχθησαν, οἱ ὀδόντες πάλιν θὰ κλεισθῶσι.

Κατὰ τινες, τὰ προφανῆ συμπτώματα τῶν ὑπὸ ἀσφυξίας ἀποθανόντων εἶνε τὰ ἐπόμενα. Ἡ ἀναπνοὴ καὶ τῆς καρδίας ἡ λειτουργία παύουσιν ὅλως διόλου· τὰ βλέφαρα ἡμικλείονται· αἱ κόραι τῶν ὀμμάτων πλατύνονται· αἱ σιαγόνες συσφιγγονται· οἱ δάκτυλοι ἡμισυστέλλονται· ἡ γλώσσα πλησιάζει πρὸς τὰ χεῖλη καὶ πληροῦται αὐτὴ τε καὶ οἱ ῥόθωνες ὑπὸ παγετώδους καὶ γλοιώδους τινὸς ὕλης. Ἡ δ' ἐπιφάνεια τοῦ σώματος εἶνε ψυχρὰ καὶ ὠχρὰ.

Εἰς δημόσιόν τινα κῆπον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δοποίου ἔκειτο δεξαμενὴ πολλοῦ ὕδατος, ἠκούσθησαν αἰφνιδίως φωναὶ ὀξεῖαι· ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς αὐτάς ἐπτοημένοι. Παιδίον πενταετὲς εἶχε πέσει εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δυστυχῶς εἶχε πέσει πρὸ δέκα λεπτῶν, καὶ οὐδεὶς εἶχε προσέξει, ἕως οὗ ἔτυχε νὰ διαβῇ τις πλησίον τῆς δεξαμενῆς, ὅστις ἰδὼν τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου ἔξω τοῦ ὕδατος, ἔβαλε πρῶτος φωνήν.

Εἶχε πέσει πρὸ δέκα λεπτῶν· ἐδέησε δὲ νὰ διατρεῖξωσιν ἕτερα πέντε ἕως νὰ εὐρεθῇ ξύλον τι μικρόν, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ σύρωσιν ἔξω τὸ παιδίον· ἰδοὺ λεπτὰ δεκαπέντε ὡς ἔγγιστα.

Ἐν τούτοις, ἕως νὰ ἔλθῃ ἰατρός, ὃν ἔτρεξαν νὰ καλέσωσιν, εὐρέθη ἐκεῖ ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος εἶπε καὶ ἐγύμνωσεν τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἐτύλιξαν ἐντὸς θερμοῦ ἐφαπλώματος μαλλίνου.

Ἡ ἀναπνοὴ καὶ τῆς καρδίας ἡ λειτουργία ἤσαν ἡδὴ πεπαυμένα ὅλως διόλου, τὰ βλέφαρα ἡμικλείεσθα, αἱ κόραι τῶν ὀμμάτων πεπλατυμέναι, αἱ σιαγόνες συσφιγμέναι, οἱ δάκτυλοι ἡμισυνεσταλμένοι, κτλ.

Εἶχεν ἔλθει δὲ καὶ ὁ πατὴρ εἰδοποιηθεὶς, καὶ ἐκράτει τὸ τέκνον του εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀπληπισμένος.

Ἐλεγε μόνον θρηνῶν· «Ἐχασα τὸ παιδί μου! πᾶγει τὸ παιδί μου!»

Ὁ ἰατρός ἐπρόφθασεν.

Ἐξετάζει, βεβαιοῦται περὶ τῆς συστολῆς τῶν σιαγόνων, καὶ λέγει πρὸς τὸν πατέρα θαρραλέως· —Λανθάνεσθε· τὸ παιδί δὲν ἀπέθανε!

Καὶ τότε, ἐνῶ ὁ πατὴρ τὸ ἐκράτει ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεατῶν, ὁ ἰατρός, καταβιβάζων ὄλην τὴν δύναμιν τῆς εὐρύστου χειρὸς του, κατῶρθωσε νὰ εἰσάξῃ ἐκ πλαγίου τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, ἀπὸ τοῦ κυνόδοντος καὶ μέσα, τὸν ἐκ ξύλου πύξου μοχλόν, τὸν πρὸς τοῦτο ἐπιτήθειον ἐπὶ πνιγμένων.

Τόσθη συνεσφιγμένοι ἦσαν οἱ ὀδόντες, ὥστε ἐθαύσθησαν τέσσαρες αὐτῶν φνοιογόμενου τοῦ στόματος.

Ἦτο μικρόν τὸ στόμα τοῦ πτωχοῦ παιδίου,

καὶ ὁ ἰατρός δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσάξῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὸν διαστολέα (speculum)· εἰσέξει λοιπὸν μόνον τὸν δάκτυλόν του μετὰ σπόγγου τινὸς προεσθεμένου εἰς τὴν ἄκραν φαλαίνοκοκκάλου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶχε προσλάβει εὐτυχῶς· ἔπειτα ἔσυρεν ἐπιτηδείως πρὸς τὰ ἔξω τὴν γλῶσσαν, καὶ οὕτως ἠνοίχθη τὸ ἄνω τοῦ λάρυγγος.

Τὸ παιδίον τότε ἔκαμεν ὀλίγην ἔμειν, καὶ συγχρόνως ἔβαλε φωνήν.

Καὶ ὁ ἰατρός, στραφεὶς πρὸς τὸν πατέρα, δακρύνοντα ὑπὸ χαρᾶς ἀρρήτου, —Σὺς εἶπα, τῷ λέγει, ὅτι ὁ υἱός σας δὲν ἀπέθανε.

Τοσοῦτος τρόμος εἶχε καταλάβει τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον πατέρα, ὥς ἐπῆραν τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς ἀγκάλης του, καὶ τὸ μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐκεῖ ἐξηκολούθησεν ἡ θεραπεία.

Ὁ ἰατρός ἤπλωσε τὸ παιδίον ἐντὸς θερμῶν σκεπασμάτων, καὶ πλησίον τοῦ ἔθεσε δύο φιάλης ζέοντος ὕδατος· συγχρόνως δὲ ἄλλοι ἔτριβον δυνατὰ τὰ μέλη του, χεῖρας καὶ πόδας.

Ἐξηκολούθησε δὲ ὁ ἰατρός ν' ἀνοίγῃ ἐκ δακρυμμάτων συνεχῶν τὸ στόμα διὰ τοῦ μοχλοῦ ἐκεῖνου, καὶ, κρατῶν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἔξω, νὰ εὐκολύνῃ οὕτω τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς.

Ὅστε ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ καθίσταται ἐπαισθητὸς ὁ σφυγμὸς, ὡς καὶ νὰ ἐνδυναμοῦνται βαθμηδὸν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας· ἀλλὰ μόλις μετὰ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας τοιαύτας ἀδιαλείπτους προσπαθείας ἠδυνήθησαν νὰ παραιτήσωσι τὸ παιδίον ἡσυχον, βέβαιοι ὅτι ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ὅταν οἱ γείτονες τὸ εἶδον εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του ἔβαλον φωνὰς θαυμασμοῦ καὶ ἐγκαρδίου χαρᾶς.

Ἐζῆσε λοιπὸν, καίτοι εἶχε μείνει δεκαπέντε λεπτὰ ὑπὸ τοῦ ὕδατος!

Ἐγράψαμεν ταῦτα ὅπως, καὶ ἄνευ ἰατροῦ, γινώσκει ἕκαστος τὴν νὰ πράττῃ πρὸς βοήθειαν ἀνθρώπου ἐκπνεύσαντος ὑπὸ ἀσφυξίας.¹

Πολλοὶ τῶν ἀσφυκτούντων, νεκροὶ ἐκλαμβανόμενοι, διακείνται εἰς ἀπλῆν λειποθυμίαν· ὅτε πρόκειται νὰ ἐπαναγάγωμεν εἰς τὸ ζῆν ἄνθρωπον πνιγέντα δὲν πρέπει ν' ἀποκάμωμεν βοήθουντες αὐτόν, οὐδὲ ν' ἀποβάλωμεν τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλπίδα διότι ἔμεινε δεκαπέντε ἢ εἴκοσι λεπτὰ, ἢ καὶ μίαν ὥραν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.²

1. Ὁ Ἀλφόνσος Κιρβὲ, ἐν τῇ εὐφυσίᾳ του πραγματεῖα «Προλήψεις καὶ πλάναι τοῦ λαοῦ» ἐπιγραφομένη, καὶ ἥς μετὰ φρασίν ἐδημοσίευσεν ἡ Ἐστία (ἀριθμ. 11), λέγει περὶ τῶν πνιγμένων· «Κακίστη συνέθεια ὑπάρχει ν' ἀνασκηθῶν ὅταν πνιγμένον ἀπὸ τὰ ποδάρια διὰ νὰ ἀποβάλλῃ ὅσον νερόν ἔπιεν! Ὁ πνιγμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὕτε τρία ποτήρια νεροῦ ἔχει τὸν στόμαχόν του· πρέπει νὰ χαλαρώσωμεν τὰ φορέματά του, νὰ τὸν ἐξαπλώσωμεν ἀνάσκελα, καὶ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ὑψωμένην καὶ κλινοῦσαν εἰς τὰ πλάγια, νὰ τριψώμεν τὸ στήθος, τὴν κοιλίαν καὶ τὰς κνήμας του μετὰ μαλλίνου ὑφάσματος, καὶ νὰ προσκαλέσωμεν ἰατρόν.»

2. Ἐρανισθ. ἐκ τῶν Μυρτιῶν Ὁσων.